

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESAURESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 46 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALĂ RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON M 16/98 —

SUMAR

— Articolul 434 din procedura civilă, de d-l *Dem. G. Teodorescu*.

JURISPRUDENȚA:

— Casație secțiuni unite: *Em. și Anton Bibescu cu Lucreția și Elisabeta-Iliescu* (Conform art. 1305 c. civ. speșele vânzării sunt în sarcina cumpărătorului când nu există o convențiune contrară între părți);— Casație s. I: *Gh. Orezanu cu Primăria Com. Constanța* (După art. 12 din legea proprietarilor există dreptul de opoziție la Curtea de Casație în această materie, întrucât acest drept este ridicat părților numai la instanțele de fond);— Casație s. II: *Avocatul Statului din Iași și Procurorul General al Curții de apel Iași, recurs corecțional* (Simpla stricăciune cauzată printr-o rea exploatare nu constituie un delict silvic ci o acțiune civilă în despăgubiri contra exploatareului. Neîntrebuințarea unor lemne la destinațiunea pentru care au fost încredințate nu constituie delict silvic ci abuz de încredere dacă se constată elementul relei credințe);— Casație s. II: *Ion Bădulescu și Ilie S. Arămănescu, recurs corecțional* (Faptul de a procura tănuitorului după săvârșirea delictului, o factură mincinoasă spre a asuma proveniența lucrului furat, nu constituie o complicitate la delictul de tănuire);— Curtea de apel Buc. s. III: *Fr. Goldwurm cu Lou s. Born ș. a.* (Disp. art. 533 pr. civ. se aplică și la contestațiunile la tabloul de ordine al creditorilor);— Tribunalul jud. Dorohoi: *X cu Y* (Nulitatea unei procuri nu se mai poate ridica după ce s'a intrat în fond.—Semnătura grefierului din procesul verbal de autentificare fiind poligrafiată nu e motiv de nulitate când primul exemplar e contrasemnat de el), cu o Notă de d-l avocat *S. Scriban*.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Alimente.—Obligația ginerilor și nurorilor a da alimente soților în caz de lipsă.—Cazurile în cari această obligațiune încetează.—Art. 188 c. civil; *No. 2: Hotărârea* cu caracter contradictoriu.—Partea care a răspuns la strigărea pricinii.—Retragerea ei în urmă.—Dacă poate avea drept de opoziție.—Art. 149 pr. civ; *No. 3: Creditor ipotecar.*—Dreptul său d'înținat de al debitorului său.—Dacă un creditor ipotecar poate reprezenta în justiție în mod legal pe debitorul său.

Casație s. II: No. 1: Fals în acte publice.—Peceptor.—Trecerea în cotorul registrului mai puțin.—Însușirea diferenței.—Achitarea în urmă a sumelor însușite.—Existența delictului.—Art. 124 c. penal; *No. 2: Măsuri mincinoase.*—Întrebuințarea lor într-un stabiliment comercial.—Delictul prev. de art. 336 c. penal. Comparațiunea instrumentelor de greutate, făcută de funcționarii serviciului central de măsurii și greutatei.—Dacă acești funcționari trebuie să mai depună jurământ ca experți conform art. 43 pr. pen.—

—Martori.—Ascultarea lor conf. art. 153 pr. pen.; *No. 3: Delapidare.*—Elementele delictului.—Necrecerea banilor încasați în scripțe.—Existența delictului.—Art. 17 l. băncile populare și 140 c. penal.

Casație s. III: No. 1: Vânzare.—Cumpărare de marfă.—Reziliere de bună voe.—Poliță dată ca acout din preț.—Cerere de restituirea ei ca fiind deținută fără cauză.—Competința judecătoria de pace, dacă valoarea p-litei e mai mică de 3000 lei, deși valoarea contractului de vânzare e mai mare.—Art. 27 l. j. p.; *No. 2: Recurs în casație.*—Achiesare.—Executarea fără rezervă a deciziile atacate.—Neadmisibilitatea recursului; *No. 3: Pensie.*—Instructor militar școlar.—Timpul servit în această calitate posterior așezării la pensie.—Dreptul de a-și regula din nou pensia.—Gratuitatea procedurii numai când quantumul total al pensiei e mai mic de 300 lei.—Art. 42 l. pensiilor; *No. 4: Contencios adm. administrativ.*—Membru în comisia de control a loteriei de stat.—Delegația dată de Ministerul de Interne pentru îndeplinirea acestei însărcinări.—Retragerea delegației.—Recurs în Casație.—Respingere.—Art. 5 litera f din legea Curții de casație.

Articolul 434 din procedura civilă

Acest articol dispune ca vânzarea averii mobile sequestrate trebuie să se facă două săptămâni cel mai de vreme de la data procesului verbal de sequestru și cel mai târziu patru săptămâni de la această dată.

În practică lucrurile nu se petrec astfel; vânzarea se efectuează după luni de zile și debitorul nu opune niciodată nulitatea acestei vânzări. Dacă articolul are o sancțiune are un rost în lege, dacă e inserat fără nici o viață între celelalte articole, e bine să se șteargă.

Care sunt motivele care au determinat pe legiuitor să introducă dispozițiunile din acest articol? Cu toate că în expunerea de motive a procedurii civile nu se găsesc aceste motive, ele însă se deduc din caracterul și efectele juridice ale sequestrului. Într'adevăr prin faptul sequestrării, obiectul sequestrat iese din comerț, debitorul nu mai poate dispune de el, cu toate că ramâne încă proprietar până la ziua adjudecării. Acest obiect devine inalienabil fiind pus într'un depozit forțat. Câte odată depozitarul acestui obiect rămâne chiar de-

bițorul, aceasta însă nu schimbă întru nimic natura juridică a sequestrului, debitorul nu poate dispune de obiect.

Dacă obiectul sequestrat are o valoare egală cu creanța a căreia descoperire se urmărește, debitorul nu este prejudiciat; se întâmplă însă de cele mai multe ori ca valoarea acestui obiect să fie cu mult superioară creanței. În acest caz obiectul debitorului fiind indisponibil, acest debitor este păgubit prin indisponibilitatea obiectului. De aceea legiuitorul s'a gândit că această stare precară, contrară interesului debitorului și circulației bunurilor nu trebuie să dureze la infinit, mai ales că s'ar găsi creditori de rea credință să-l șicaneze, și atunci a dispus ca cel mai târziu în patru săptămâni de la data procesului verbal de sequestru vânzarea să aibă loc. Tot pentru a proteja pe debitor a dispus că nici mai înainte de două săptămâni de la aceeași dată să nu se facă vânzarea, căci în două săptămâni debitorul poate găsi mijlocul de a plăti creanța.

Poate deci opune creditorul nulitatea unei vânzări tardive, adică după patru săptămâni de la data sequestrului? Credem că poate opune această nulitate cu succes.

Din cele discutate văzărăm că în caz de vânzare tardivă creditorul îi produce un prejudiciu debitorului. Articolul 735 al. 2 din procedura civilă prevede că orice act de procedură oprit de lege¹⁾ care cauzează un prejudiciu este nul. Nu se poate deci susține că dispozițiunea articolului 431 nu este prevăzută expres sub pedeapsă de nulitate, această nulitate nu are nevoie să fie prevăzută expres, întru cât cauzează prejudiciu debitorului.

Acest termen fatal nu poate fi micșorat sau prelungit decât dacă părțile se invoesc sau din ordinul justiției când obiectul este supus stricăciunei (art. 435 pr. civilă). Atât e de adevărat, că legiuitorul își dă osteneala să arate cazurile și mijloacele de derogare.

De ce atunci debitorul nu opune această nulitate? Să presupunem că a invocat nulitatea pe cale de contestație și sequestrul s'a anulat, căci ce rost mai are un sequestru dacă vânzarea nu se mai poate face? Care e situația debitorului? Aci se pot prezenta mai multe ipoteze: Custodole a fost un străin. Creditorule n'are de cât să ceară un nou sequestru asupra obiectului și de data aceasta se va grăbi să ceară vânzarea în termen. Este inulil să spunem că în acest caz obiectul se va găsi la Custode și va putea fi sequestrat.

Se poate întâmpla însă ca obiectul să fi rămas în păstrarea chiar a debitorului. În acest caz se

poate ca debitorul să fi înstrăinat obiectul și va avea tot interesul să invoace nulitatea vânzării și implicit nulitatea sequestrului, deci va scăpa de penalitatea prevăzută de art. 330 cod. penal.

La acest rezultat ajungem după texte și argumentare juridică, căci se poate imputa neglijența creditorului care n'a stărunit ca vânzarea să se facă în termenul fixat de lege. Sunt termene fixate în legea și procedura civilă fatale cari atrag chiar perderea dreptului; nu numai o amânare a realizării lui. Printr'un ciudat fenomen juridic lucrurile în practică se petrec altfel: Creditul cere fixarea termenului de vânzare după luni de zile. Dacă a fost Custode un terțiu, debitorul are grijă să plătească pe creditor și să ceară ridicarea sequestrului, dacă obiectul prezintă interes pentru sine. Această ipoteză n'are nimic anormal; dar dacă Custode a fost chiar debitorul începe anomalia. De cele mai multe ori debitorul înstrăinează obiectul și la ziua fixată în lipsă de obiect vânzarea nu se poate efectua.

Agentul de urmărire constată această lipsă a obiectului. Dacă debitorul dezinteresează pe creditor la ziua vânzării, iarăși în lipsă de prejudiciu debitorul nu săvârșește abuz de încredere. Dar debitorul nu plătește și agentul de urmărire constată infracțiunea și prejudiciul și debitorul este urmărit înaintea instanțelor represive în baza art. 330 codul penal Odată com'să infracțiunea și bine constatată, debitorul trebuie pedepsit, chiar dacă posteror comiterea infracțiunii partea civilă se desinteresează. La ziua judecăței chiar dacă creditorul nu mai are nici o pretenție, judecata nu poate achita pe infractor.

Acțiunea publică își urmează cursul, mai ales că articolul 330 din codul penal nu este din cele prevăzute de articolul 82 din legea judecătorilor de ocoale în care părțile pot stinge acțiunea publică prin împăcare. Totuși jurisprudența e constantă că dacă la ziua judecăței partea civilă declară că nu mai are nici o pretenție, infractorul este achitat. Nu numai atât, dar chiar în apel se procedează la fel, până la data sentinței definitive debitorul are mijlocul de a scăpa de pedeapsă prin achitarea creanței.

De ce în caz de furt dacă prejudiciatul este complet desinteresat, nu se achită infractorul? Netăgăduit că furtul este o infracțiune care turbură într'un grad mai înalt societatea, de cât abuzul de încredere, totuși nu credem ca abuzul de încredere să fie de un caracter atât de privat în cât acțiunea să fie lăsată la conducerea particularilor. Și abuzul de încredere turbură într'un grad oarecare ordinea socială. Dacă până la ziua vânzării obiectului sequestrat creditorul este satisfăcut, înțelegem ca fără prejudiciu să nu fie acțiune pentru abuz

1) Deși textul vorbește de călcarea formei credem că se coprinde cu atât mai mult călcarea procedurii.

de încredere, dar mai departe instanțele n'ar trebui să achite

Grație deci acestei jurisprudențe debitorul nu caută să opună nulitatea vânzării tardive, căci fiindu-i ușor de a scăpa de pedeapsă va căuta să plătească, mai ales că oricând în urma altui sequestru nu va scăpa de creditor.

Se reduce prin urmare foarte mult din importanța și întinderea articolului 431 din procedura civilă. Iată un caz când acomodarea unui text de lege nevoilor practice, are repercusiune asupra altei dispozițiuni din lege: Aplicarea art. 330 cod. penal asupra art. 434 procedură civilă.

Într'un singur caz ar mai avea importanță articolul 434 pr. civ. și anume în cazul când debitorul a înstrăinat obiectul și e în absolută imposibilitate să plătească creanța.

În acest caz nu va mai scăpa de rigorile art. 330 cod. penal. Morala și siguranța socială dictează ca fiecare să-și plătească datorile și judecătorul trebuie să apere pe creditor contra relei credințe și relei voințe a debitorilor.

Odată obiectul sequestrat, el iese din circulație și cel puțin pentru această dată creditorul trebuie protejat și desinteresat, dacă nu a fost satisfăcut înainte și în cursul procesului. Din nefericire înaintea legiuitorului stau față în față totdeauna debitorul și creditorul și el va căuta să împace cât mai bine interesele amândorora, deși această împăciuială se pare foarte ciudată când debitorul are să dea și creditorul să primească.

Dintr'un interes social bine socotit legiuitorul găsește că debitorul trebuie protejat. În cazul nostru a găsit cu cale că, dacă creditorul nu este diligent să-și acopere creanța într'un termen oarecare el să fie cel puțin stingerit în îndeplinirea dreptului său. În această din urmă ipoteză el va fi chiar privat pentru un moment de dreptul său. Dacă a avut încredere în debitor și l'a lăsat Custode asupra obiectului sequestrat, trebuia să fie diligent să se conforme termenilor prescrie de procedură.

Totuși nu cuos: nici un caz de asemenea jurisprudență, atât de mare este forța obiceiului și sentimentul de protecțiune al creditorilor face de multe ori pe judecători să uite unele texte de lege.

Zătreni

DEM. G. TEODORESCU

Înalta Curte de Casație și Justiție S.-Unite

Audiența dela 17 Ianuarie 1913

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Em. Bibescu și Anton Bibescu cu Lucreția și Elisabeta II escu

Vânzare.—Taxe de înregistrare. Obligația cumpărătorului de a o plăti afară de stipulațiune contrarie. — (Art. 1305 din c. civil.)

După art. 1305 c. civil speșele vânzării sunt în

sarcina cumpărătorului, afară de cazul când o convențiune contrarie ar exista între părți. Prin urmare, când Cartea de apel, fără să constate existența unei stipulațiuni contrarii, ci întemeindu-se numai pe simple prezumțiuni pune în sarcina vânzătorilor taxa de înregistrare care face parte din cheltuielile vânzării, nesocotește dispozițiunile art. 1305 c. civil. *)

Decizia 1/913. Casată după recursul făcut de Em. Bibescu și Anton Bibescu, decizia Curței de Apel din Craiova s. II No. 31/912, dată în proces cu Lucreția Iliescu și Elisabeta Iliescu.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Conșilier C. Sărățeanu;

Pe d-l Avocat Emil Ioachimovici în dezvoltarea motivului al 11-lea dedus în cercetarea Secțiunilor Unite;

Pe d-l Avocat L. Bolomei, în combateri; și

Pe d-l Procuror General, în concluziuni pentru casare;

Asupra motivului al 11-lea de recurs, singurul dedus în cercetarea Secțiunilor Unite:

«Exces de putere, interpretarea greșită a motivului de vânzare și violarea art. 1305 combinat cu 1332, 1341 al. 4, 1357 și 991 c. civil»

«Curtea de Craiova și Curtea din București constată în fapt că noi am plătit suma de 306 lei taxa de înregistrare la prețul de 10200 lei. Noi am plătit pentru cumpărare această sumă, pentru că în acel moment nu dispunea de cât de 42000 lei de aceea, ca să completeze prețul până la 12000 lei a luat asupra sa și plata ratelor datorate de noi la credit până în acel moment cum am demonstrat mai sus. Am cerut restituirea acestei sumi căci altfel prețul moșiei nu ar mai fi fost cel stabilit de părți ci mai puțin cu 306 lei.»

«Curtea de Craiova, respinge și această cerere, pe același motiv pe care ni l'a respins și Curtea din București, adică de oare ce am plătit de bună voe, rezultă că așa ne-am învoit și deci nu mai putem repeti. În actul de vânzare nu se arată cine trebuie să plătească taxa de înregistrare, însă obligațiunea cumpărătorului stă scrisă în art. 1305 c. c. și nu în legelem de ce noi vânzătorii, care avem legea în favoarea noastră, să fim mai nepărtinivi de cât cumpărătorul cărtia îi impune legea o astfel de obligație și care nu aduce nici o probă contrarie»

«Pe același motiv de mai sus ați casat decizia Curței de apel s. I din București No 17910 prin decizia Dv. No 441910 invocăm autoritatea Dv asupra acestui motiv cerând din nou casarea și a deciziei din Craiova»

«De altfel și minoritatea Curței din Craiova ne-a dat câștig de cauză pe acest motiv, trăgând argumente și din art. 991 c. civ.»

«Pentru acest motiv, cerem casarea deciziei No 31,912 a Curței de Apel s. II din Craiova aci alăturată cu cheltuieli de judecată mai însemnate»

Deliberând,

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că: Lucreția Iliescu ați decedat și reprezentat prin fca sa Nicolae Aiba întimală în recurs, a cumpărat de la recurenții Em și Anton Bibescu unul din cele două loturi ce aveau în moșia Murgeni județul Tutova; că cumpărătorul neputând încasa arenda lotului cumpărat la care da dreptul calitatea sa de proprietar, din cauză că arenda se găsea poprită în mările aren-

*) Acest rezumat s'a publicat în No 11/913 pag. 133.

daşului de către un creditor al vânzătorilor, a intentat acţiune contra vânzătorilor pentru plata acelei arende; La această acţiune recurenţii au opus o cerere reconvenţională prin care conclueau că cumpărătorul Nicolae Iliescu să le plătească:

a) Suma de 3321 lei valoarea unor rate exigibile în urma vânzării plătite de dânsii la creditul Funciar Rural, precum şi 1200 lei parte din capitalul împrumutat de la acea instituţiune de credit ce se găsea amortizată în momentul vânzării.

b) Suma de lei 3 60 taxa de înregistrare la preţul vânzării care fusese plătită de recurenţii vânzătorii pentru complot cumpărătorului;

Că ambele instanţe de fond tribunalul Ilfov s. II şi Curtea de Apel din Bucureşti secţiunea I, admijând acţiunea principală şi respingând cererea reconvenţională, vânzătorii au făcut recurs în contra deciziei dată de Curtea de Apel privitor la cererea lor reconvenţională;

Că această înaltă Curte casând deciziunea Curţii de Apel din Bucureşti a trimis procesul în cercetarea Curţii de Apel din Craiova, iar instanţa de trimitere judecând în privinţa cererii reconvenţionale Curtea de Apel din Bucureşti, vânzătorii au atacat cu recurs şi decizia acestei instanţe de fond; că secţiunea I a acestei nalte Curţi constatănd că motivul al doilea din acest din urmă recurs este identic cu motivul care a fost admis în primul recurs, a trimis acest al doilea motiv în cercetarea secţiunilor unite reţinând primul motiv spre a fi judecat de acea secţiune;

Văzând articolul 1305 c. civil;

Considerând că după dispoziţiunile acestui articol speşele vânzării sunt în sarcina cumpărătorului;

Considerând că de şi este netăgăduit că părţile pot să deroghe de la dispoziţiunile acestui articol învoinduse altfel, în speţă însă Curtea de Apel constată că părţile n'au stipulat nimic în această privinţă;

Că astfel fiind, cînd Curtea de Apel, prin decizia adusă, în recurs, fără să constate existenţa unei stipulaţiuni contrarii, ci înlemindu-se numai pe simple presumpţiuni, a pus în sarcina vânzătorilor taxa de înregistrare care face parte din cheltuielile vânzării, a nesocotit dispoziţiunile art. 1305 din codul civil, şi prin urmare, motivul de casare este întemeiat;

Văzând şi dispoziţiunile art. 65 din legea organică a acestei înaltei Curţi;

Pentru aceste motive Curtea casează etc.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. I

Audienţa dela 12 Noembrie 1912

Preşedenţia d-lui G. P. PETRESCU, preşedinte

Gh. Orezeanu cu Primăria Comunei Constanţa

Legea asupra drepturilor proprietarilor. — Opoziţie. — Dacă la Curtea de casaţie există drept de opoziţie în asemenea materie. — (Articolul 12 din legea proprietarilor).

In materia specială a legii proprietarilor există dreptul de opoziţie la Curtea de casaţie, întrucă acest drept nu este ridicat părţilor decât la instanţele de fond.*

Decizia No. 799/912. — Respinsă după divergenţă excepţia de neadmisibilitatea opoziţiei făcută de Gh. Orezeanu în contra deciziei înaltei Curţi s. I No. 227/912, dată în proces cu Primăria Comunei Constanţa.

* Acest rezumat s'a publicat în No. 9/913 pag. 106.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat V. Miculescu în susţinerea excepţiei că opoziţia nu e admisibilă fiind în materie la legea propriu-eterilor.

Pe d-l avocat Mora, în combateri

Pe d-l procuror general în concluziuni pentru neadmisibilitatea opoziţiei

Deliberând,

Asupra excepţiunii de neadmisibilitatea opoziţiei;

Considerând că dreptul de opoziţie, fiind bazat pe principiul de înaltă justiţie că nimeni nu trebuie să fie condamnat fără să fie ascultat, are un caracter general şi deci constituie o cale de reformare de drept comun, de care nimeni nu poate să fie lipsit fără voinţa expres manifestată a legiuitorului.

Considerând că, în materia specială a legii proprietarilor art. 12 din această lege care prevede dreptul de recurs la Curtea de Casaţie nu ridică în mod expres dreptul de opoziţie în contra deciziunilor pronunţate de Curtea de Casaţie, cum este ridicat prin primul alineat al aceluşi articol pentru hotărârile instanţelor de fond;

Că pentru suprimarea dreptului de opoziţie la Curtea de Casaţie nu se poate invoca că ar fi aceiaşi raţiune, adică natura afacerilor şi celeritatea judecăţii, care a determinat pe legiuitor să suprimă acest drept dinaintea instanţelor de fond, de oarece dacă legiuitorul ar fi voit ca şi recursul să fie judecat fără drept de opoziţie, nu ar fi avut decât să prevadă aceasta în mod expres, după cum prevăzuse cu un alineat mai înainte pentru instanţele de fond;

Că, prin urmare în lipsa unei dispoziţiuni formale a legii pentru instanţa de recurs motivul bazat pe natura afacerilor şi celeritatea judecăţii nu este suficient pentru a se ridica dreptul de opoziţie dinaintea acestei înalte instanţe

Pentru aceste motive curtea, respinge etc

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. II

Audienţa dela 24 Septembrie 1912

Preşedenţia d-lui I. DUGĂ, consilier

Avocatul Statului din jud. Iaşi şi Procurorul General al Curţii de apel din Iaşi (recursuri corecţionale)

Delict silvic. — Tăierea sau ridicarea unor lemne din pădurea statului — Art. 19 codul silvic — Simpla sticăciune cauzată printr'o rea exploatare nu e delict silvic. — Neîntrebuinţarea unor lemne la destinaţiunea pentru care au fost încredinţate — Abuz de încredere.

1. Ceeace constituie delictul silvic prevăzut de art. 19 din codul silvic este faptul tăerii sau ridicării unor lemne dintr'o pădure a statului. Prin urmare dacă nici nu s'au tăiat, nici nu s'au ridicat lemne dintr'o pădure a statului, ci s'au cauzat numai sticăciuni printr'o rea exploatare în asemenea caz nu poate fi vorba de un delict silvic, ci de o acţiune civilă în despăgubiri contra exploatorului.

2. Faptul unei persoane de a primi lemne de la stat în virtutea unui contract, cu îndatorire de a le întrebuinţa pentru facerea unor construcţiuni la un ocol silvic şi a nu le întrebuinţa în modul arătat prin contract la destinaţiunea pentru

care acele lemne i s'au incredințat, nu poate constitui un delict silvic în sensul art. 19 din codul silvic, ci întrunește toate elementele delictului de abuz de încredere. Dacă însă Procurorul general prin recursul ce a făcut nu formulează motivul său de casare în sensul că faptul mai sus arătat constituie un abuz de încredere, ci susține că acest fapt este un delict silvic, decizia nu poate fi casală.

3. Când instanța de fond constată că un silviculor al statului, predând un număr de arbori mai groși de cât cei prevăzuți în actul de estimățiune pentru niște construcțiuni ce urmau a se face la un ocol silvic, nu a lucrat cu rea credință pentru a-și procura vreun folos din marcarea și predarea acelor copaci, ci numai prin ușurință și neglijență a adus un prejudiciu statului, în asemenea împrejurări nu poate fi vorba de delictul de abuz de încredere, întrucât lipsește elementul său esențial, reaua credință *).

Decizia penală 2295/912. — Respinsе recursurile făcute de avocatul Statului din jud. Iași și de Procurorul general al Curții de apel Iași, contra deciziei Curții de apel Iași s. II No. 263/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror M. Vidrașcu în concluziuni pentru respingere, în lipsa părților.

Deliberând,

Având în vedere că, în fapt, se constată că Alecu Șoarec și Mihail Sufirin au fost dați judecății pentru delict silvic, iar Vasile Mirică pentru abuz de încredere;

Că, Alecu Șoarec încheind o tranzațiune cu Casa pădurilor, acțiunea publică a fost declarată stinsă față de dânsul, Mihail Sufirin a fost condamnat la 559 lei amendă și 186 lei despăgubiri civile către Ministerul Domeniilor, pentru faptul țării a 53 brazi din pădurea Statului, iar Vasile Mirică a fost achital;

Asupra motivului de casare invocat de d-l Procuror General al Curții de apel din Iași, în ce privește pe inculpatul Mihail Sufirin:

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere, omisiune esențială și greșită interpretare a art. 19 din codul silvic. Am făcut apel contra sentinței Trib. de Piatra prin care Alecu Șoarec și M. Sufirin erau condamnați cel dintâi la 1500 lei amendă, iar cel de al doilea la 559 lei 40 bani amendă și la 186 50 despăgubiri cu aplicația art. 40 cod silvic. Intervenind o tranzație între Ministerul de Domenii și Alexandru G. Șoarec conform legii silvice, acțiunea publică s'a declarat stinsă față de primul inculpat. În ce privește însă respingerea apelului față de Mihail Sufirin, aceasta nu s'a putut face decât printr'un vâdit exces de putere. În adevăr, intervenind o convenție între Mihail Sufirin și silviculorul ocolului respectiv V. Mirică, în baza căreia cel dintâi trebuia să ia din pădurea statului Potoci Buhalnița, materialul necesar

pentru construirea a două șure, una la reședința șefului de ocol și o alta la reședința pădurarului, a ridicat din pădurea sus zisă un număr de 325 brazi din care o mică porțiune a utilizat-o în scopul arătat iar restul l-a vândut; că ocaziunea extragerii acelor 325 brazi Sufirin a mai tăiat încă 53 arbori în contra disp. codului silvic și a mai dăruit alți 118 brazi; S'a dovedit cubajul acestor materiale cu toate actele și declarațiunile din dosar, s'a dovedit că nu s'a putut pune în construcțiunile pentru care și luase angajamentul Sufirin decât 47 m. c. pe când cantitatea luată din pădure era de 64 m. c. că, în determinarea acestui cubajiu Onor. Curtea s'a referit în la luminile unui expert (Inginer Teodor D. Râșcanu pag. 588 și urm.) care cu toată buna voință ajunge la concluziunea că Sufirin a luat din pădure pentru sine 23 m. c. și Curtea omite a se pronunța asupra raportului de expertiză și aceasta printr'un vâdit exces de putere.

«De asemenea când trib. declară că nu ar delict silvic faptul distrugerii de către Sufirin a unui număr de 118 brazi și când Curtea și însușește considerentele din sentința primei instanțe, decide prin exces de putere, de oarece nu se poate zice că distrugerea din cauza exploatărei nu ar fi delict silvic mai ales că, atât tribunalul cât și Curtea constată că 53 arbori au fost tăiați prin delict, urmează deci că și arborii distruși prin scoaterea celor 53 brazi constituie tot un delict silvic. Concluzia, nu poate fi decât că e greșită interpretarea instanțelor de fond cu privire la existența delictului silvic prevăzut de art. 19 c. silvic.

Având în vedere că, prin acest motiv, Procurorul General al Curții de apel din Iași susține că inculpatului Mihail Sufirin instanța de fond trebuia să-i aplice dispozițiunile art. 19 din codul silvic și, în ce privește celelalte două fapte, ce i se impută, pe lângă țărirea fără drept a celor 53 brazi, și anume pentru că, cu ocaziunea exploatărei unor parchete, numitul inculpat luând de la Stat 32 brazi pentru facerea unor construcțiuni a doborât prin rea exploatare încă alți 118 brazi și pentru că, deși cei 325 brazi, ce-i fusese predați, reprezentau un volum de 604 m. c., totuși inculpatul a întrebunțat la facerea construcțiilor numai 47 m. c. iar restul și l'a însușit pentru dânsul; că acest fapt, susține d-l Procuror General constituie tot un delict silvic, iar nu o violare a unui contract civil care să dea naștere unei acțiuni în despăgubiri, cum au decis instanțele de fond;

Văzând art. 19 din codul silvic;

Considerând că ceea-ce constituie delictul silvic prevăzut de acest text de lege, este faptul țării sau ridicării unor lemne dintr'o pădure a Statului;

Că prin armare, dacă nici nu s'au tăiat, nici nu s'au ridicat lemne dintr'o pădure a Statului, ci s'a cauzat numai stricăciuni printr'o rea exploatare în asemenea caz nu poate fi vorba de un delict silvic, ci de o acțiune civilă în despăgubiri contra exploatătorului;

Că, în speță, instanțele de fond constată în fapt că inculpatul M. Sufirin, printr'o rea executare a contractului intervenit între el și Stat pentru facerea unor construcțiuni la un ocol silvic, a doborât la pământ un număr de brazi, cu ocazia exploatărei unui parchet, fără însă să-i fi tăiat sau ridicat, așa că, față de aceste constatări, cu drept cuvânt instanțele de fond au decis că faptul imputat inculpatului nu constituie un delict silvic;

Considerând că pentru aceleași motive, celălalt fapt imputat inculpatului, de a fi întrebunțat la construcțiunile făcute numai o parte din lemnele ce i se predase în acest scop nu poate constitui un delict silvic în sensul art. 19 precitat; că, însă acest fapt nu poate con-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 81/912 pag. 959

stătuți nici-o simplă violare a unui contract civil, cum pretinde instanțele de fond;

Că, într-adevăr faptul unei persoane de a primi lemne de la Stat, în virtutea unui contract, cu îndatorire de a le întrebuința pentru facerea unor construcțiuni, și a nu le întrebuința în mod arătat prin contract la destinațiunea pentru care acele lemne i s'au încredințat, un asemenea fapt intruște toate elementele delictului de abuz de încredere;

Considerând însă, că d-l Procuror General nu formulează motivul său de casare în sensul că faptul, în modul arătat mai sus, constituie un abuz de încredere, ci susține că acest fapt este un delict silvic, ceea-ce în nici un caz nu poate fi;

Că de altă parte, tot cu această calificare, de delict silvic inculpatul a fost trimis în judecată și, sub acest aspect instanțele de fond au statuat asupra culpabilității lui;

Că, în asemenea condițiuni, calificarea dată de instanțele de fond că faptul imputat lui V. Sofrin nu intruște elementele nici-unui delict penal, desi este evident greșită ea însă nu poate atrage casarea deciziunii atacată cu recurs;

Că, din acest punct de vedere și prin consecință, omisiunea Curții de fond de ase pronunța asupra punctului coprin în motivul de casare relativ la expertiza ordonată de această instanță asupra diferenței de cubaj între lemnele predate inculpatului și cele întrebuințate de el la facerea construcțiunilor, nu este esențială, din momentul ce este admis că faptul nu poate constitui un delict silvic;

Că, de aceea, motivul de casare în ambele lui părți este neîntemeiat.

Asupra motivului de casare invocat de d-l Procuror-general, în ce privește pe inculpatul Vasile Merică.

«Exces de putere, eroare grosieră în aprecierea faptelor și violarea dispoz. din art. 33) al. 2 c. p. V. Merică în calitate de șef de ocol era obligat să aleagă din pădure arborii trebuincioși pentru construcția celor 2 șure și în loc să dea arborii de dimensiunea de 0,25 - 0,4 da arborii chiar de un metru în diametru, abuzând prin aceasta de încrederea autorității publice pe care o reprezintă; când dar, astfel stau lucrurile și aceasta reiese din toate actele și declarațiunile martorilor, numai prin exces de putere trib. și după el Curtea nu constată reaua credință a inculpatului când un om de știință evaluează un material lemnos la 47 m. c., pe când în realitate sunt 004 m. c. sau cel puțin 2 3621 — după cum arată expertul Răscănuș — reaua credință este evidentă și rămâne inculpatului Merică să facă doada bunei credințe Onor Curtea decidând astfel a dat o decizie casabilă prin greșita apreciere a faptelor și cu violarea dispozițiunilor art. 33) al. 2 c. p.».

Considerând că, pentru a achita pe inculpatul Vasile Merică, de faptul de abuz de încredere ce i se impută, consistând în aceea că dânsul, în calitate de silviculor al Statului, ar fi predat inculpatului Mihail Sofrin un număr de arbori mai groși decât cei prevăzuți în actul de estimățiune pentru facerea construcțiunilor ce urmau a se face la un ocol silvic, instanțele de fond constată că din acte e cauzei și din probele administrative nu se stabilește că numitul inculpat a lucrat cu rea credință și că și-ar fi procurat vre-un folos din încărcarea și predarea acelor copaci;

Că, lipsa acestui element esențial al delictului de abuz de încredere, instanțele de fond o deduc din o serie de fapte și împrejurări anume arătate în hotărârile lor, conchizând că inculpatul s'a făcut culpabil mai mult de o neglijență în administrarea avutului Statului, ceea-ce constituie o abatere dela îndatoririle sale profesionale, iar nu un delict;

Considerând că chestiunea relei sau bune credințe în săvârșirea unui delict este o chestiune de fapt și de apreciere a instanțelor de fond, care scapă controlului acestei Curți;

Că intrucât instanțele de fond au constatat și motivul în fapt că inculpatul n'a lucrat cu rea credință, ci numai prin usurință și neglijență a adus un prejudiciu Statului iar această constatare nu este în contradicție cu faptele și împrejurările cauzei, apoi achitând pe inculpat n'a violat intru nimic dispozițiunile art. 33) al. 1) din codul penal și n'a săvârșit nici un exces de putere sau eroare de fapt;

Că, de aceea, motivul de casare este neîntemeiat și ca atare, recursul d-lui Procuror general cată a fi respins;

Având în vedere că recursul d-lui avocat al Statului dia lasă tot în privința acestor inculpați, se vede a fi nemotivat și, deci, urmează a fi de asemenea respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 24 Septembrie 1912

Președintele d-lui I. DUCĂ, consilier

Ion Rădulescu și Ilie S. Avramescu (recurs orecțional)

Tânuire — Săvârșirea delictului. — Faptul de a procura, în urmă, tânuitorului o factură mincinoasă, spre a ascunde proveniența lucrului. — Dacă constituie o complicitate — Soluție negativă. — (Art. 53 c. p.)

1) Când instanța de fond constată că baba știință a tânuitorului asupra provenienței delictuase a obiectelor cumpărate n'au survenit în urmă, ci a existat de la început, nu poate fi vorba de violarea art. 53 c. penal.

2) Complicitatea propriu zisă de care se ocupă art. 50 din codul penal, presupune sau implică fapte ce preced sau însoțesc acțiunea principală, și nu se poate concepe o complicitate posterioară infracțiunii, de oarece este materialmente imposibil ca cineva să ia parte chiar indirect la un delict, care este deja consumat. Astfel, nu constituie o complicitate la delictul de tânuire, faptul de a procura unui tânuitor un mijloc de dovadă, pentru a se sustrage de la urmărirea justiției, de exemplu o factură mincinoasă în scop de a ascunde proveniența lucrului furat, după ce s'au făcut cercetări și s'a descoperit locul unde era depozitat lucrul furat, adică după ce delictul de tânuire era deja consumat.*)

Deciziunea penală 2301/912. Respins recursul făcut de Ion Rădulescu și casata după recursul făcut de Ilie S. Avramescu sentința trib. Vâlcea s. I No. 719/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Sadoveanu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror M. Vidrașcu în concluziuni pentru respingere.

Deliberând,

în ce privește recursul lui Ion Rădulescu:

Asupra motivului de casare invocat:

«Greșită aplicare a art. 53 c. p. Eroare gravă de fapt și nemotivare. Trib. de Vâlcea prin sentința atacată cu recurs mă condamnă la închisoare pentru delictul de tăinuire a unui număr de vițe furată de Nicolae Gh. Dovleac. Dar pentru a putea face contra mea aplicarea dispozițiilor art. 53 c. p. instanța de fond trebuia să constate în fapt buna mea știință, că acele vițe proveneau din furt și această știință s'o fi avut în momentul când am primit a-ea, vițe. Din menționata sentință însă nu rezultă lucrul acesta»

«Este exact că trib. pretinde că din mărturisirea autorului furtului, Dovleac, și din depunerile marturilor s'ar constata buna mea știință. Ori instanța de fond numai prin o gravă eroare de fapt a putut face asemenea afirmare întru cât din mărturisirea lui Dovleac, rezultă tocmai contrariul; ca dacă în momentul când am primit vițe eu nu am știut, că era de furat, iar din depunerile marturilor se constată că atunci când s'a aflat de furtul viței și se începuse cercetările de geandarmi am căutat să ascund proveniența lucrului, ce abea atunci aham că e de furat. Dar în asemenea condițiuni, nu se mai poate zice că sunt tăinuitor, deoarece-ce aflarea aceasta fărzie și luarea măsurilor de a ascunde fapta nu mai poate da loc la o represiune penală».

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care recurentul a fost condamnat la 15 zile închisoare corecțională, pentru delictul de tăinuire prevăzut și pedepsit de art. 53 și 54 din codul penal;

Considerând că, prin cea sentință, Tribunalul constată, în fapt că recurentul a avut bună știință că vițele altoite cumpărate de dânsul proveneau dintr'un furt și că această bună știință dânsul a avut-o chiar în momentul când a cumpărat acele vițe;

Că, pentru a stabili acest element al delictului Tribunalul se întemeiază, între altele pe faptul că vițele furate au fost cumpărate de la un lucrător din pepiniera reclamantului Barbu Știrbey care nu putea avea asemenea vițe altoite de vândut; că, pe lângă aceasta, vițele au fost cumpărate de recurent cu 211 lei, pe când în realitate valoarea lor trecea de 450 lei;

Considerând că, fiind astfel stabilită că bună știință n'a urmat în armă, ci a fost de la început și a avut-o recurentul, iar constatarea acestui element al delictului fiind suficient motivată, din faptele așa cum sunt așezate și lămurite de tribunal, independent de arătările autorului furtului și ale marturilor, nu poate fi vorba de violarea art. 53 din codul penal, de nemotivare sau vre-o eroare de fapt încât motivul de casare are a fi respins ca neîntemeiat.

în ce privește recursul făcut de Ilie S. Avramescu. Asupra motivului de casare:

«Greșită aplicare a art. 53 c. p. În adevăr din chiar constatarea de fapt a trib. rezultă că eu am ajutat pe I. Rădulescu ca să ascundă priveriența viței furate numai după ce s'a aflat de furt și au început a se face cercetări de către geandarmi asupra lui N. G. Dovleac și a rudelor sale, bănuți ca autori ai furtului. În asemenea condițiuni eu nu mai pot fi considerat că am ajutat și asistat pe Rădulescu pentru a tăinuiri un lucru de furat, așa că greșit a făcut trib. în contra mea aplicarea disp. art. 53 c. p.»

Având în vedere că acestui recurent i se impută că a cooperat la săvârșirea delictului de tăinuire comis de

celălalt inculpat Ion Rădulescu, prin aceia că în scopul de a ascunde proveniența viței furate i-a procurat acestuia o factură mincinoasă, făcând să treacă drept cumpărată dela pepiniera Al. Ionescu acea vițe;

Considerând că prin sentința supusă recursului, Tribunalul constată anume că participarea recurentului, în modul arătat a avut loc după ce s'a făcut cercetări de poliție și s'a descoperit locul unde erau deposite vițele furate prin urmare după ce delictul de tăinuire săvârșit de Ion Rădulescu era deja consumat;

«Că este a se ști dacă, în asemenea condițiuni, faptul imputat recurentului este un act de tăinuire, în sensul din art. 53 codul penal, sau cel puțin o complicitate la tăinuire;

Considerând că, cu privire la tăinuire, faptul recurentului nu poate constitui un asemenea delict, întru cât este constant că inculpatul Ion Rădulescu, singur și fără ajutorul sau asistența recurentului a cumpărat lucrurile provenite din furt săvârșind delictul în toate faptele: care li caracterizează;

«Că în ce privește complicitatea propriei zisă, de care se ocupă art. 50 din codul penal, această complicitate ca să fie opusă recurentului, presupune sau implică faptele ce preced sau însoțesc acțiunea principală; că nu se poate concepe o complicitate posterioară infracțiunii, de oare-ce este materialmente imposibil ca cineva să ia parte chiar indirect la un delict care este deja consumat; că, din punctul de vedere al legii penale, faptul unei persoane de a procura autorului unui delict un mijloc de dovadă pentru a se sustrage de la urmărirea justiției, nu este pedepsit și scapă de ori-ce represiune, când, ca în speță, ajutorul și participarea dată în asemenea chip este posterioară delictului;

Considerând, dar, că Tribunalul a interpretat și aplicat greșit dispozițiile art. 53 din codul penal, când, în împrejurările de dânsul constatate, a considerat pe recurentul Ilie S. Avramescu ca tăinuitor, așa că motivul de casare fiind întemeiat, sentința supusă recursului are a fi casată în ce privește pe numitul recurent;

Că faptul imputat nefiind delict, casarea urmărează a se face fără împetere, conform art. 34 din legea organică a acestei înalte Curți;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul făcut de Ion Rădulescu, admite recursul făcut de Ilie S. Avramescu și casează fără trimitere etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III

Audiența de la 1 Martie 1912

Președinția d-lei N. BUDIȘTEANU, Președinte

Friderich Goldwurm cu Louis Born și alții

Deciziunea No. 57

Contestațiuni la tabloul de ordine al creditorilor. — Aplicarea disp. art. 533 pr. civilă și la asemenea contestațiuni. — (Art. 533 pr. civ.)

Dispozițiunile art. 533 pr. civ. cari prevăd că atunci când tribunalul respinge o contestație la o vânzare imobiliară trebuie să procedeză îndată la vânzare, hotărârea dată nefiind supusă decât recursului odată cu ordonanța de adjudecare, se aplică la orice contestațiuni, și prin urmare și la contestațiunile la tabloul de ordine al creditorilor, iar nu numai când contestația este bazată pe lipsa de formă, de oarece legea nu face nici un fel de distincțiune între scopurile urmărite în contestațiunile ce se fac.

S'au ascultat d-l avocat E. Olulescu pentru apelant în lipsa intimațiilor.

Curtea,

Având în vedere că, din sentința atacată cu apel, se

constată că intimatul Luis Born, cesionarul lui Feuster, prin actul autentificat la No. 531 din 1903, și acesta al lui Artur Mendel cu actul No. 7652 din 1901, cesionar al lui Aron Iacob, cu actul 8291 din 1898, a cerut în baza actului de ipotecă care face obiectul cesiunilor și care act de ipotecă se găsește înscris la tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 400 din 1895 și de tribunalul Dâmbovița la No. 33 din 1895, scoaterea în vânzare a moșilor Grândași și Băcu din Ilfov și a patra parte din moșia Cârpenișul-Orasca din județul Dâmbovița, avere a debitorului Stelian C. Bolintineanu; că, în contra acestei urmăriri, apelantul face două contestațiuni: una pe motiv că intimatul Louis Born nu poate cere vânzarea în baza actelor de cesiune de oarece numitul creditor urmăritor nu cere vânzarea gajului după anumite forme legale dar cere chiar vânzarea imobilelor cari garantează acele creanțe, cealaltă împotriva tabloului de ordinea creditorilor, pe motiv că în tabloul de ordinea creditorilor nu trebuie trecut Louis Born, ci numai d-sa, de oarece dânsul ar fi singur și exclusiv proprietarul creanței de 20.000 lei, căci a devenit proprietarul ei prin cumpărătore la licitație publică; că, tribunalul, găsind că apelantul Friderich Goldwarm figurează înscris în tabloul de ordinea creditorilor ca creditor în primul rang și că d-sa urma să facă contestație cu ocazia alocării sale în tabloul de distribuție, respinge fără interes anularea contestației; că, astăzi afacerea venind în apel, s'a discutat mai întâi chestiunea dacă apelul este admisibil în principiu, căci la prima instanță s'au respins contestațiile și, în așa caz, conform art. 533 din procedura civilă partea nu poate beneficia decât de dreptul de recurs odată cu ordonanța de judecare;

Având în vedere că art. 533 din pr. civ. prevede că atunci când tribunalul ar respinge contestația făcută la o vânzare imobiliară, va trebui a procedea la vânzare și că hotărârea dată nu va fi supusă decât recursului în casajie, odată cu ordonanța de judecare, iar în caz contrariu, adică atunci când s'ar admite contestația, hotărârea dată va fi supusă apelului potrivit art. 412 pr. civ., stabilind în același timp ce se va face în caz când instanța de apel ar schimba sentința tribunalului;

Motivul acestei dispozițiuni a fost înălțurarea străgărilor în materie de vânzare silită a imobilelor lucr care era inevitabil, dacă se acordă în orice caz dreptul de apel;

Având în vedere că apelantul susține că dispozițiunea art. 533 proc. civilă s'ar aplica numai atunci când contestația este bazată pe motive de formă, iar nu și atunci când se atacă fondul dreptului;

Având în vedere că această afirmațiunea putea să aibă oarecare temeii înainte de modificarea codului de procedură civilă; că, însă, această distincție nu mai prezintă acum interes, căci conform ultimului alineat al art. 525 pr. civilă chestiunile de formă se pot discuta în ziua vânzării, fără cerere înscris. deci, este invederat că art. 533 nu a avut în vedere asemenea contestațiuni cari deveneau inutile;

Că, în ipoteza când ar fi vorba în cazul de față de deosebirea stabilită de art. 530 pr. civilă, legea nu face nici un fel de distincțiune între scopurile urmărite în contestațiunile ce se fac; ceva mai mult, cu ocaziunea discuțiunii legii de procedură, în Senat, ministrul justiției examinează tocmai distincțiunea făcută de apelanți și o înălțură;

Că, ar fi arbitrar ca judecătorul să facă distincțiuni neprevăzute de lege și că deci apelul făcut împotriva respingerii primei contestațiuni urmează a fi socotit ca inadmisibil;

Având în vedere, în cece privește contestațiunea la tabloul de ordinea creditorilor, că legiuitorul a dispus facerea unui asemenea tablou nu numai pentru ca să se poată cunoaște de amatori valoarea aproximativă a imobilului pe baza creditului acordat debi-

torului, dar mai ales pentru ca să se stabilească rangul creanțelor debitorului urmărit;

Având în vedere că, în acest scop, este necesar după cum se arată în expunerea de motive a codului de procedură, ca acest tablou să fie întocmit definitiv înainte de a judeca;

Că, pentru a se putea îndeplini această întocmire, legiuitorul a dispus prin alineatul final al art. 56 bis ca judecata contestațiunilor la tablou să se facă ca și judecata contestațiunilor la urmărire;

Că, în caz de contestație la urmărire, art. 533 proc. civ. exclude, după cum s'a arătat mai sus, apelul în cazul când tribunalul ar respinge contestația;

Că nu se poate restrânge sfera de întindere a ultimului alineat al art. 56 bis numai la termenul înălțurării căruia urmează a se face contestațiunea și la forma căci nu acesta a fost scopul edictării acestei dispozițiuni, ci ea urmează a fi cărmăită și de dispozițiunile din capitolul următor privitoare la termenul de atac împotriva hotărârilor date în asemenea materie, pentru ca să aibă eficacitate dispoziția art. 529, aplicabilă fără contestație, existând același motiv, urmează a se aplica aceeași dispozițiune neputându-se nici în acest caz crea distincțiuni;

Considerând că, deci, apelul împotriva respingerii secundeii contestațiuni urmează a fi primit ca neintemeiat;

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge ca inadmisibil apelul făcut de Friderich Goldwarm.

Semnați: N. Budisteanu, D. C. Maxim, M. Balș.

Opiniune

Subsemnatul mă deosebesc de părerea majorității pentru următoarele motive:

Având în vedere că, din actele aflate în dosar și din concluziunile orale și scrise ale părților, se constată, în fapt, că Louis Born în virtutea unui act de cesiune ipotecară, ce-l avea dela M. Feuster și acesta dela Artur Mendel a cerut scoaterea în vânzare a moșilor Grândași și Băcu din județul Ilfov și a patra parte din moșia Cârpenișul-Orasca, din județul Dâmbovița, avere a debitorului Stelian Bolintineanu; că, în contra acestei urmăriri Friderich Goldwarm a făcut două contestații: una prin care atacă urmărirea însăși, iar alta care tinde la modificarea tabloului de ordine al creditorilor;

Că, tribunalul Ilfov, secția de notariat, fiind chemat a statua asupra acestor contestații, le a respins prin sentința No. 252 din 1905, iar contestatorul Goldwarm a declarat apelul de față;

Având în vedere că, în ce privește apelul îndreptat în contra zisei sentințe cu privire la respingerea contestației făcută la tabloul de ordinea creditorilor, care singur formează obiectul osebitei păreri, s'a pus în discuțiune chestiunea de a se ști dacă un asemenea apel este admisibil în principiu, față cu dispozițiunile art. 533 pr. civilă, care zice că atunci când tribunalul respinge contestația, cum este în speță, va face de îndată vânzarea, și că hotărârile date în aceste cazuri nu sunt supuse decât recursului odată cu ordonanța de judecare;

Având în vedere că, pentru rezolvirea chestiunii, trebuie a se examina și a se vedea dacă dispozițiunea din articolul menționat este generală și se aplică la hotărârile prin care se respinge orice fel de contestațiuni;

Având în vedere că, în speță este vorba de o contestație făcută la tabloul de ordinea creditorilor, potrivit art. 56 bis pr. civilă;

Având în vedere că deși acest text de lege zice că asemenea contestații se vor judeca de tribunal, potrivit art. 525 și urm. din procedura civilă, legea însă, prin această trimitere, se referă numai la formele contestației, iar nicidecum la căile de atac prescrise de art. 533,

care după cum se va vedea mai jos, sunt speciale altor contestații;

Că, în ce privește căile de atac la contestațiile în contra tabloului de ordine al creditorilor, trebuie a ne raporta la cele prevăzute de art. 580 pr. civilă, referitor la contestațiile îndreptate în contra tabloului de distribuție al prețului, unde se prevede dreptul de apel, aci fiind sediul materiei, întrucât contestațiile la tabloul de ordine și la tabloul de distribuție fac parte din aceeași categorie;

Având în vedere că, ceceea a voit legiuitorul când a creat dispozițiunile din art. 533 pr. civilă, zicând că în caz de respingerea contestației hotărârea va fi suspusă numai recursului și vânzarea se va face îndată, a fost ca să tae cu sicanile ce decurg din contestațiile care au de scop împiedicarea și amânarea vânzării;

Că, contestațiunile la tabloul de ordinea creditorilor neavând un asemenea scop și nefăcând parte din categoria contestațiilor arătate mai sus nu a putut intra în spiritul legiuitorului ca să le ridice calea de atac a apelului;

Că astfel fiind, apelul de față urmează a se admite în principiu.

(s) Al. Dem. Oprescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 29 Noembrie 1911

Președinția d-lui D. DANCU președinte

Jurnalul No. 7886

Procură — Semnătura greșierului poligrafată — Nulitate. — Dacă se mai poate ridica după ce s'a intrat în fond. — Inadmisibilitate.

1. Nulitatea unei procuri nu se mai poate ridica după ce ai intrat în fond, căci din moment ce ai primit discuția, înseamnă că ai recunoscut calitatea de procurator.

2. Dacă semnătura greșierului din procesul-verbul de autentificare e poligrafată, nu e motiv de nulitate, dacă exemplarul prim e contrasemnat de greșier.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de apelanți,

Având în vedere că din lucrările dela dosar rezultă că acțiunea intentată chiar la prima instanță, a fost intentată de d-l Șchioeș în calitate de procurator al intimatelor, care le-a reprezentat pe acestea în tot cursul instanței și înaintea tribunalului în apel și apelanții au primit discuția, prin urmare au recunoscut calitatea acestuia de procurator;

Că apoi chiar semnătura din procesul-verbal de autentificare, care se zice că e poligrafată, este semnătura greșierului care a contrasemnat exemplarul prim ce urma a se poligrafă; deci nu se poate susține că procesul-verbal este nul, nefiind contrasemnat de greșier și prin urmare incidentul fiind nefundat, tribunalul îl respinge ca atare

(ss) D. Dancu; C. Radovici.

NOTA. — Specia venită dinaintea tribunalului Dorohoi e interesantă prin faptul că întreg procesul-verbal de autentificare al procurii, împreună cu semnătura greșierului, era poligrafat. Cu alte cuvinte greșierul avea procesul-verbal gata de mai înainte, reprodus pe pastă, împreună cu semnătura.

Prin urmare autentificarea se făcea prin reproducerea acestui proces-verbal pe ambele originale ale actului ce trebuia autentificat, iar judecătorul își punea semnătura, pe când greșierul n'o mai punea, fiindcă iscălise odată formularul reprodus pe pasta poligrafului.

La incidentul de nulitate a procurii, tribunalul răspunde că e acoperit, fiindcă părțile au primit discuțiunea, de unde consecința că s'a recunoscut calitatea de procurator.

Art. 94 pr. civ. zice că părțile trebuie să se prezinte sau în persoană sau prin mandatar cu procuri în regulă legalizate, de unde consecința că nu te poți prezenta în instanță pe baza unei telegrame. (Cas. I, 160/911, *Jurisprudența* No. 17/911). Apelul îl poți însă face pe temeiul unei telegrame (361 și ur.). Pe de altă parte art. 11 din l. aut. cere formal contrasemnarea greșierului, sub pedeapsă de nulitate. Această formalitate îmbracă un caracter de ordine publică, din cauza art. 57 l. org. jud. care impune greșierului să contrasemneze orice act încheiat de o curte sau tribunal, sub pedeapsă de nulitate.

Chestiunea nulității unei procuri nu poate intra în prevederile art. 111 pr. civ., căci aici e un punct de fond, nu de procedură. Deci, o asemenea nulitate se poate cere ori când la instanțele de fond, fără să se poată zice că nulitatea s'a acoperit (Cas. secț. unite, No. 7/911, *Curierul Judiciar* No. 41/911) și nici că s'a recunoscut calitatea de mandatar, căci tăcerea părții nu înseamnă că autentificarea e bună, că procura a devenit în regulă legalizată.

Dacă ar fi vorba de un simplu mandat, soluțiunea poate s'ar schimba. Când e vorba însă de o procură cu drept de a sta în instanță, atunci nici o tăcere, nici o intrare în fond nu poate acoperi viciul autentificării. Dacă ar fi altfel, o simplă scrisoare ar fi suficientă pentru a sta în instanță sau unicul fapt al prezentării, dacă s'a intrat în fond. Dar atunci toate nulitățile de fond s'ar acoperi, ar dispărea pe același motiv. O ipotecă nulă, etc., ar rămâne bună, dacă partea tace sau declară că o primește ca atare.

Îată de ce socotim că în ce privește capacitatea de a sta în instanță nu e o chestiune de pro-

1) Vezi și Cas. I No. 163/911. *Curierul judiciar* No. 46/911.

cedură, ci de fond, punct ce a motivat două divergențe în Casație, când secțiunile-unite au pus principiul sus enunțat.

În aceeași ordine de idei, s'a decis că în apel, după ce ai intrat în fond, nu mai poți ridica nulitatea unei procuri ca insuficient timbrată, căci opoziția e un act de procedură (Cas. I, 208/908, *Curierul Judiciar* 60/908), dar imediat aceeași Supremă Curte, a revenit (Cas. I, 164/909, *Curierul Judiciar* 65/909), recunoscând că se poate invoca nulitatea opoziției ca netimbrată și după ce s'a intrat în fond.

Prin urmare, putem formula principiul că numai nulitățile de procedură trebuie propuse în limine litis, nu și chestiunile relative la capacitatea părților; la drepturile ce ți le conferă o procură. (Cas. I, 215/912, *Curierul Judiciar* No. 27 din 912).

În o specie asemănătoare, Suprema Curte a

decis că dacă exemplarul luat de parte cuprinde autentificarea bine făcută, e indiferent dacă exemplarul rămas la grefă are procesul-verbal nesemnat sau îi lipsește altă formalitate. În acest caz actul autentic e bun, întrucât neglijența judecătorului sau a greferului care n'a semnat exemplarul rămas la grefă nu poate a luce nici o vătămare părții. (Cas. sect. unite 4/911, *Curierul Judiciar* No. 15/911; *Jurisprudența* No. 7/911).

În cazul nostru însă nu se știa nici dacă exemplarul rămas la judecătorie era semnat de grefer sau numai poligrafiat.

Garanția contrasemnării greferului lipsea în specia noastră, iar nulitatea autentificării nefiind un incident de procedură, putea fi propus și după ce s'a intrat în fond, căci acest vițiu nu s'a putut acoperi și nici nu era în puterea părților de a face valabil un proces-verbal de autentificare nul.

Doroboi

STEFAN SCRIBAN.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurenta Matilda Asingher prin d-l avocat Netter Comarnescu.

Intimata Sofronia P. Sion ș. a. prin d-l avocat P. P. Poni

Alimente. — Obligația ginerilor și nurorilor a da alimente soacilor în caz de lipsă. — Cazurile în cari această obligațiune încetează. — Art. 188 c. civil.

I. După art. 188 c. civil, ginerii și nurorile sunt în întregime asimilați cu copiii, în ce privește obligațiunea de a procura soacilor alimente în caz de lipsă, și această obligațiune nu încetează pentru gineri și nurori decât în cele două cazuri prevăzute de sus arătatul articol, adică când soacra se căsătorește a doua oară și când acela din soți care producea afinitatea și copii născuți din căsătoria sa cu cel alt soț au murit; afară de aceste două cazuri nu este nici o distincțiune de făcut relativ la pensiunea alimentară între copii și gineri sau nurori. (Cas. s. I, decizia No. 925 din 19 Decembrie 1912, prin care se casează decizia C. apel Galați s. I No. 46/912).

Recurentul V. Filimon prin d-l avocat C. Obedeanu.

Intimatul N. Târdea prin d-l avocat Prisăceanu.

Hotărâre cu caracter contradictoriu. Partea

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerele viitoare. Redacția

care a răspuns la strigarea pricinii. — Retragerea ei în urmă. — Dacă poate avea drept de opoziție. — Art. 148 pr. civ.

2. Legiuitorul din 1900, pentru a pune capăt șicanelor posibile, a modificat vechiul articol 148 pr. civ. și prin noua sa redactare nu a dat dreptul de opoziție decât acelei părți, care la ziua înfățișării nu a răspuns la strigarea pricinii când i-a venit rândul de a fi judecat, indiferent dacă partea, după ce a făcut act de prezență, s'a retras și nu s'a apărat de loc sau incomplet, de oarece, singura împrejurare că a răspuns la strigarea pricinii este suficientă, pentru a da hotărârei caracter contradictoriu și a ridica părței dreptul de opoziție, iar faptul că partea ar fi lipsit la ziua judecării procesului în continuare nu schimbă situațiunea părților în instanța, care rămâne aceea în care se găsea în momentul când s'au început debaterile. (Cas. s. I, decizia No. 929 din 21 Decembrie 912; prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Bacău s. II No. 114/912).

Recurentul Nodlea Bărbulescu prin d-l avocat N. Alexandrescu și Stavrahe.

Intimata Aldeida Lucescu și soțul prin d-l avocat R. Otulescu.

Creditor ipotecar. — Dreptul său distinct de al debitorului său. — Dacă un creditor ipotecar poate reprezenta în justiție în mod legal pe debitorul său.

3. Dacă, în principiu creditorii sunt considerați ca

legalmente reprezentați de debitorul lor în toate instanțele în care figurează acesta, acest principiu încetează de a fi aplicat creditorilor ipotecari în instanțele în care se discută resciziunea dreptului de proprietate al debitorului asupra imobilului ipotecat, de oarece, creditorul ipotecar, spre deosebire de cel chirografar, are un drept real propriu, dinstinet de al debitorului ca și dreptul de uzufruct sau servitute, și precum nu se poate admite ca debitorul să poată, printr-o convențiune cu un terțiu, să desființeze dreptul creditorului ipotecar, tot astfel nu se poate admite ca pe cale de judecată cu un terțiu să poată compromite dreptul creditorului său. (Cas. s. I, decizia No. 17 din 11 Ianuarie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel Craiova s. II No. 178/911).

CASAȚIE S. II

Recurentul Ilie Ivănescu prin d-l avocat P. Poni.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Fals în acte publice.—Perceptor.—Trecerea în cotorul registrului mui puțin.—Insușirea diferenței.—Achitarea în urmă a sumelor însușite.—Existența delictului.—Art. 124 c. penal.

1. Faptul unui perceptor de a denatura cu viclenie substanța mai multor cotoare din registrul de percepție, trecând întrînsele sume de bani mai mici decât cele percepute, cu care mod și-a însușit diferența în propriul său folos, constituie delictul de fals prevăzut și pedepsit de art. 124 c. penal, iar nu o delapidare.

Prejudiciul sau posibilitatea de prejudiciu cauzat prin comiterea unui delict de fals trebuie căutat în momentul comiterii faptului, când s'a alcătuit actul fals, iar dacă mai pe urmă agentul achită sumele ce și-a apropiase, aceasta nu face să înceteze delictul de fals, pentru că posibilitatea de prejudiciu a existat în speță pentru stat, în paguba căruia agentul falsificator își apropiase sumele vărsate de contribuabili. (Cas. II, decizia penală No. 2968 din 14 Noembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra deciziei C. apel Craiova s. I No. 265/912).

Recurentul Ilie Siminovici prin d-nii avocați B. Cernea și P. Poni.

Intimatul Ministerul Industriei și Comerțului prin d-l avocat I. G. Ionescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Măsuri mincinoase.—Intrebuițarea lor într'un stabiliment comercial.—Delictul prev. de art. 336 c. penal.

Comparațiunea instrumentelor de greutate, făcută de funcționarul serviciului central de măsurii și greutăți.—Dacă acești funcționari trebuie să mai depue jurământ ca experți conform art. 43 pr. pen.—Martori.—Ascultarea lor conf. art. 153 pr. pen.

2. a) Faptul unui comerciant de a întrebuița în sta-

bilimentul său măsuri mincinoase, înșelând asupra câtimei lucrurilor vândute pe cumpărători, constituie delictul de înșelăciune prevăzut de art. 336 c. penal, chiar dacă ar rămâne necunoscută persoana înșelată.

b) Funcționarul serviciului central de măsurii și greutăți fiind investiți de legea pentru aplicarea sistemului metric cu verificarea și comparațiunea tehnică a tuturor instrumentelor de precizie, cum și a or căror instrumente de măsură și greutate în genere, nu este nevoie ca ei să fie supuși ca experții numiți de instanțele judecătorești la săvârșirea jurământului prevăzut de art. 43 pr. penală, așa că instanța de fond se poate baza pe un proces-verbal de comparațiune liberat de serviciul central de măsurii și greutăți în limitele competenței sale.

c) Dacă se constată în fronspiciul notelor luate de grefier ca martorii propuși în cauză au fost audiați în conformitate cu art. 153 pr. pen., această constatare dovedește în deajuns că s'au îndeplinit toate cerințele acelui articol, fără a mai fi trebuința a le repetă la fiecare martor în parte. (Cas. II, decizia penală No. 2984 din 16 Noembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra deciziei C. apel Galați s. I, No. 243/912).

Recurentul Procurorul Trib. Vaslui.

Intimatul D. G. Belența prin d-l avocat N. Bosnief Paraschi-vescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

*Delapidare.—Elementele delictului.—Netre-cerea banilor încasați în scripte.—Existența delictului.—Art. 17 l. băncilor populare și 140 c. penal.

3. Pentru existența delictului de delapidare de bani publici nu se cere ca banii încasați să fie trecuți în scripte, ci este destul ca banii publici sau privați delapidăți să fi fost încredințați agentului în puterea însărcinării ce av. a de a încasa acei bani.

Prin urmare, tribunalul violează legea când achită pe casierul unei bănci populare de delictul prevăzut de art. 17 din legea Băncilor populare și 140 c. penal, deși constată că dânsul și-a însușit din banii încredințați lui de dilerții locuitorii pentru a fi vărsați la Banca unde el se găsea casier, argumentând că întrucât inculpatul n'a dat chitanță locuitorilor pentru banii primiți și nici nu i-a operat în registre, el și-a însușit din banii locuitorilor, iar nu ai societății unde funcționa ca casier, așa că faptul ar întruni elementele unui abuz de încredere față de locuitorii, care delict însă nu poate fi imputat inculpatului, întrucât locuitorii au fost despăgubiți. (Cas. II, decizia penală No. 3208 din 7 Decembrie 1912 prin care s'a casat sentința trib. Vaslui No. 2129/912).

CASAȚIE S. III

Recurentul G. Cuvaras prin d-l avocat A. Cerban.

Intimatul Carol Goldstein prin d-l avocat Emil Oeconomu.

Vânzare. Cumpărare de marfă.—Reziliere de bună voe.—Poliță dată ca acout din pref.—

Cerere de restituirea ei ca fiind deținută fără cauză.—*Competința judecătoriei de pace, dacă valoarea poliței e mai mică de 3000 lei, deși valoarea contractului de vânzare e mai mare.*—*Art. 27 l. j. p.*

1. a) Când obiectul procesului este, nu de a se declara reziliat un contract de vindere cumpărare ce este mai mare de 3000 lei, ci de a se constată numai că părțile l-au reziliat de bună voie, cerându-se de către cumpărător restituirea unei polițe de o mie lei dată ca acot din preț, ca fiind deținută fără cauză de vânzător, judecătoria de pace este competentă a statua ca primă instanță și tribunalul ca instanță de apel, potrivit art. 27 l. j. p., întrucât obiectul litigiului este o acțiune personală și mobilă mai mică de 3000 lei.

b) Interpretarea și aprecierea depunerilor martorilor, cum și a răspunsurilor date la interogator, sunt de atributul suveran al instanței de fond, pe cât timp nu s'a dovedit vre-o denaturare din partea instanței de fond. Pe temeiul unor asemenea probe, admise în materie comercială, dacă tribunalul motivează că și-a făcut convingerea că o poliță a fost dată vânzătorului ca acot din preț de către cumpărător, iar nu ca arvună, cu drept cuvânt admite restituirea ei, din moment ce constată că vânzarea fusese desființată prin voința comună a părților și că vânzătorul și-a luat înapoi cantitatea de marfă ce prelase cumpărătorului, de oarece se deține fără cauză acea poliță de către vânzător. (Căș. III, decizia No. 510 din 3 Decembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra sentinței trib. Brăila s. I No. 43/912).

Recurenta Societ. «Coroana» prin d-l avocat D. N. Comșa. Intimata Societ. în nume colectiv Sami Israil & L. Kaufman și M. Kornfeld prin d-l avocat A. Teodorescu.

Recurs în casație.—*Achiesare.*—**Eexecutarea fără rezervă a deciziei atacate.**—*Neadmisibilitatea recursului.*

2. Este neadmisibil recursul făcut de partea care a cerut executarea fără nici o rezervă a deciziei atacată cu recurs, ea fiind presupusă că prin aceasta a dat mulțumire în totul pe decizia supusă recursului. (Cas. s. III, decizia No. 518 din 7 Decembrie 1912, prin care s'a respins ca inadmisibil recursul făcut contra deciziei C. Apel Buc. s. I No. 6/912)

Recurentul Maior A. Dragoș prin d-l avocat T. Popescu. Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Pensie.—**Instructor militar școlar.**—**Timpul servit în această calitate posterior așezării la pensie.**—**Dreptul de a-și regulă din nou pensia.**—**Gratuitatea procedurii numai când cuantumul total al pensiei e mai mic de 300 lei.**—**Art. 42 l. pensiilor.**

3. După art. 42 din legea pensiilor, procedura este

gratuită pentru pensiile mai mici de 300 lei Astfel, când un pensionar cere regularea din nou la pensie, în conformitate cu dispozițiunile art. 2 § 8 din legea pensiilor din 1 Martie 912, pe baza timpului servit ulterior așezării sale la pensie, ca instructor militar școlar, în asemenea caz nefiind vorba de o rectificare sau spor de pensie, ci de o regulare din nou și pe o altă bază a dreptului la pensie, trebuie a se avea în vedere cuantumul total al pensiei ce se cere, care dacă depășește suma de 300 lei, nu poate avea loc aplicarea art. 42 din l. pensiilor, cu toate că deosebirea între vechea și noua pensie ar fi o sumă mai mică de 300 lei. (Cas. s. III decizia No. 25 din 16 Ianuarie 913, prin care s'a anulat recursul făcut contra deciziei C. Apel Buc. s. II No. 184/912).

Recurentul General D. Cocco prin d-l avocat P. Negulescu. Ministerul de Interne prin d-l avocat M. Antonescu.

Contencios administrativ.—**Membri în comisia de control a loteriei de stat.**—**Delegație dată de Ministerul de Interne pentru îndeplinirea acestei însărcinări.**—**Retragerea delegației.**—**Recurs în Casație.**—**Respingere.**—**Art. 5 litera f din legea Curții de casație.**

4. Înărcinarea de membru în comisiunea permanentă de control de pe lângă loteria pe clase a regatului român, neputând fi privită ca o funcțiune publică în sensul propriu al cuvântului, ci ca o simplă delegație din partea Ministerului de Interne retragerea acestei delegații nu poate servi de bază unui recurs direct la secția a treia a Curții de casație, pe temeiul art. 5 litera f din legea Curții de casație. (Cas. s. III, decizia No. 20 din 15 Ianuarie 913 prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Minist. de Interne, prin care recurrentul a fost desărcinat din funcția de membru al comisiei permanente de control a Loteriei privilegiate pe clase a Regatului Român).

Ecouri dela examenele de drept

I

- Ce se'nțelege prin lucrul judecat?
- Lucrurile care se aduc înaintea judecătorului!
- Ce elemente se cer, pentru ca să se poată învoca autoritatea lucrului judecat?
- Prescripțiunea!

Rugăm stăruiitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite numai prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, iar cei din capitală să plătească ca și până acum vechiului nostru încasator *Tudoroiu* sau ajutorului său *C. Petculescu*.